Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (viies koda)

12. detsember 2018 *

Konkurents – Keelatud kokkulepped – Televisiooniteenus – Otsus, millega tehakse kohustused siduvaks – Territoriaalne ainuõigus – Esialgne hindamine – Kolmandate isikute lepinguliste õiguste kahjustamine – Proportsionaalsus

Kohtuasjas T-873/16,

Groupe Canal + SA, asukoht Issy-les-Moulineaux (Prantsusmaa), esindajad: *avocat* P. Wilhelm, *avocat* P. Gassenbach ja *avocat* O. de Juvigny,

hageja,

keda toetavad

Prantsuse Vabariik, esindajad: D. Colas, J. Bousin, E. de Moustier ja P. Dodeller,

Union des producteurs de cinéma (UPC), asukoht Pariis (Prantsusmaa), esindaja: *avocat* É. Lauvaux,

C More Entertainment AB, asukoht Stockholm (Rootsi), esindajad: *advokat* L. Johansson ja *advokat* A. Acevedo,

ja

Euroopa filmiagentuuride direktorite ühendus (EFAD), asukoht Brüssel (Belgia), esindaja: *avocat* O. Sasserath,

menetlusse astujad,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: A. Dawes, C. Urraca Caviedes ja L. Wildpanner,

kostja,

keda toetab

Euroopa Tarbijaliitude Amet (BEUC), asukoht Brüssel, esindaja: *avocat* A. Fratini,

menetlusse astuja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud nõue tühistada komisjoni 26. juuli 2016. aasta otsus, milles käsitletakse ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohast menetlust (juhtum AT.40023 – Piiriülene juurdepääs tasulistele televisiooniteenustele) ja mis muudab õiguslikult siduvaks kohustused, mille pakkusid välja Paramount Pictures International Ltd ja Viacom Inc. seoses audiovisuaalse sisu litsentsilepingutega, mille nad olid sõlminud Sky UK Ltd ja Sky plc-ga,

ÜLDKOHUS (viies koda),

koosseisus: president D. Gratsias (ettekandja), kohtunikud A. Dittrich ja I. Ulloa Rubio,

kohtusekretär: ametnik M. Marescaux,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 14. septembri 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 13. jaanuaril 2014 algatas Euroopa Komisjon uurimise võimalike piirangute kohta, mis võisid kahjustada tasulise televisiooniteenuse osutamist litsentsilepingutega, mille olid sõlminud kuus Ameerika filmistuudiot ja Euroopa Liidus tasulist sisu edastavad peamised televisiooni- ja raadioteenuse osutajad.

2 23. juulil 2015 adresseeris komisjon vastuväiteteatise Paramount Pictures International Ltd-le, mis asub Londonis (Ühendkuningriik), ja selle emaettevõtjale Viacom Inc-le, mis asub New Yorgis (New York, Ühendriigid) (edaspidi koos „Paramount“). Vastuväiteteatises esitas komisjon oma esialgsed järeldused Paramounti ning Sky UK Ltd ja Sky plc (edaspidi koos „Sky“) vahel sõlmitud litsentsilepingute teatud tingimuste kokkusobivuse kohta ELTL artikliga 101 ja Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) lepingu artikliga 53.

3 Oma uurimises keskendus komisjon nende litsentsilepingute kahele teineteisega seotud tingimusele. Esimene keelas Sky'l rahuldada EMPs, kuid väljaspool Ühendkuningriiki ja Iirimaad elavate tarbijate omaalgatuslike televisiooniteenuse ostu taotlusi või piiras tal nende taotluste rahuldamist. Teine tingimus kohustas Paramounti lepingutes, mille ta sõlmib EMPs, kuid väljaspool Ühendkuningriiki asuvate televisiooni- ja raadioteenuse osutajatega, keelata viimastel Ühendkuningriigis või Iirimaal elavate tarbijate omaalgatuslike televisiooniteenuse ostu taotluste rahuldamise või piirata neil nende taotluste rahuldamist.

4 Teatud konkurentsiasjades ärakuulamise eest vastutava ametniku 24. novembri 2015. aasta otsusega lubati hagejal Groupe Canal + osaleda menetluses huvitatud kolmanda isikuna komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb [ELTL artiklite 101 ja 102] kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT 2004, L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81) artikli 13 lõike 1 tähenduses.

5 4. detsembri 2015. aasta kirjaga „Teave määruse (EÜ) nr 773/2004 artikli 13 lõike 1 alusel toimuva menetluse laadi ja eseme kohta“ teavitas komisjon hagejat muu hulgas oma õiguslikust hinnangust ELTL artikli 101 kohaldatavuse kohta juhtumi faktilistele asjaoludele ning seejärel oma esialgsest järeldusest. Selle esialgse järelduse kohaselt kavatses komisjon võtta vastu otsuse Sky ja iga uurimise

esemeks olnud filmistuudio suhtes, tuvastades, et nad on rikkunud ELTL artiklit 101 ja EMP lepingu artiklit 53, määrates neile trahvid, kohustades neid rikkumise lõpetama ja hoiduma meetmetest, millel võib olla sama ese või mõju.

6 15. aprillil 2016 tegi Paramount nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL artiklites 101 ja 102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (ELT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 9 alusel ettepaneku, et ta võtab kohustusi komisjoni poolt konkurentsi valdkonnas tõstatud küsimuste lahendamiseks. Pärast seda, kui muud huvitatud kolmandad isikud, sealhulgas hageja, olid talle oma seisukohad esitanud, võttis komisjon 26. juulil 2016 vastu otsuse, milles käsitletakse ELTL artikli 101 ja EMP lepingu artikli 53 kohast menetlust (juhtum AT.40023 – Piiriülene juurdepääs tasulistele televisiooniteenustele) (edaspidi „vaidlustatud otsus“).

7 Vaidlustatud otsuse artiklist 1 nähtub, et selle otsuse lisas esitatud kohustused on siduvad Paramountile ning tema õigusjärglastele ja tütarettevõtjatele viie aasta jooksul alates nimetatud otsuse teatavakstegemisest.

8 Vaidlustatud otsuse lisa punkti 1 üheksas lõik viitab mitut liiki tingimustele, mida menetluses uuriti (edaspidi „asjasse puutuvad tingimused“). Esimesena, mis puudutab edastamist satelliidi teel, käsitletakse esiteks tingimust, mille kohaselt signaali vastuvõtmist väljaspool litsentsilepinguga kaetud territooriumi (*overspill*) ei loeta lepingu rikkumiseks televisiooni- ja raadioteenuse osutaja poolt, kui ta seda vastuvõtmist ei ole teadlikult lubanud, ja teiseks tingimust, mille kohaselt signaali vastuvõtmist litsentsilepinguga kaetud territooriumil ei loeta lepingu rikkumiseks Paramounti poolt, kui viimane ei ole sel territooriumil lubanud kasutada kolmandate isikute dekoodreid. Teisena, mis puudutab edastamist interneti teel, käsitletakse esiteks tingimust, mis kohustab televisiooni- ja raadioteenuse osutajaid takistama televisiooniprogrammi allalaadimist või voogedastust (*streaming*) väljaspool litsentsilepingu territooriumi, teiseks tingimust, mille kohaselt kuvamist interneti teel (*Internet overspill*) litsentsilepinguga kaetud territooriumil ei loeta lepingu rikkumiseks Paramounti poolt, kui ta on kohustanud televisiooni- ja raadioteenuse osutajaid kasutama niisugust kuvamist takistavat tehnoloogiat, ja kolmandaks tingimust, mille kohaselt televisiooniprogrammi interneti teel kuvamist väljaspool litsentsilepinguga kaetud territooriumi ei loeta lepingu rikkumiseks televisiooni- ja raadioteenuse osutaja poolt, kui ta kasutab niisugust kuvamist takistavat tehnoloogiat.

9 Vaidlustatud otsuse lisa punkti 1 kolmandast lõigust tuleneb ka, et mõiste „televisiooni- ja raadioteenuse osutaja kohustused“ hõlmab asjasse puutuvaid tingimusi või sarnaseid tingimusi, mis keelavad televisiooni- ja raadioteenuse osutajal rahuldada niisuguste tarbijate omaalgatuslike taotlusi, kes elavad EMPs, kuid väljaspool territooriumi, mille suhtes on televisiooni- ja raadioteenuse osutajale antud edastamisõigus. Sellest tulenevalt tähendab mõiste „Paramounti kohustused“ asjasse puutuvaid tingimusi või sarnaseid tingimusi, mis kohustavad Paramountil keelata televisiooni- ja raadioteenuse osutajatel, kes asuvad EMPs, kuid väljaspool territooriumi, mille suhtes on televisiooni- ja raadioteenuse osutajale antud ainuõigused, rahuldada sel territooriumil elavate tarbijate omaalgatuslikke taotlusi.

10 Vastavalt vaidlustatud otsuse punktile 2 oli Paramount alates vaidlustatud otsuse teatavakstegemisest kohustatud täitma mitut kohustust. Kõigepealt kohustus ta mitte kokku leppima ega pikendama asjasse puutuvaid tingimusi litsentsilepingutes, nagu need on määratletud selles lisas (punkt 2.1). Edasi, mis puudutas olemasolevaid litsentsilepinguid tasulise televisiooniprogrammi sisu tootmise kohta (*existing Pay-TV Output Licence Agreements*), siis kohustus ta mitte esitama hagi selleks, et televisiooni- ja raadioteenuse osutajad oma kohustusi täidaksid (punkti 2.2 alapunkt a). Samade lepingute osas kohustus ta mitte täitma „Paramounti kohustusi“ ja mitte võtma samme nende kohustuste otseseks või kaudseks täitmiseks (punkti 2.2 alapunkt b). Lõpuks kohustus ta Sky'le edastama kümne päeva jooksul alates vaidlustatud otsuse teatavakstegemisest ja kõigile muudele EMPs

asuvatele televisiooni- ja raadioteenuse osutajatele ühe kuu jooksul alates samast teatavakstegemisest, et ta ei esita hagi selleks, et kohustada televisiooni- ja raadioteenuse osutajaid asjasse puutuvaid tingimusi täitma (punkt 2.3).

11 Hageja oli Paramountiga sõlminud litsentsilepingu tasulise televisiooniprogrammi sisu tootmiseks (*Pay Television Agreement*), mis jõustus 1. jaanuaril 2014 (edaspidi „1. jaanuari 2014. aasta kokkulepe“). Nimetatud kokkuleppe artikkel 12 näeb ette, et kokkuleppega hõlmatav ala on jaotatud „ainuõigustega“ territooriumideks, kattes muu hulgas Prantsusmaad, ja „mitteainuõigusega“ territooriumiks, milleks on Mauritius. 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppe artikkel 3 näeb ka ette, et ainuõigustega territooriumidel ei teosta Paramount ise ega luba kolmandatel isikutel teostada taasedastamisõigusi. Nimetatud kokkuleppe lisa A.IV täpsustab kohustusi, mis on hagejal seoses taasedastamist takistava geofiltreerimistehnoloogia kasutamisega nende territooriumide suhtes, mis jäävad väljapoole litsentsiga kaetud territooriumi.

12 25. augusti 2016. aasta kirjas teatas Paramount hagejale kohustusest, mis on esitatud vaidlustatud otsuse lisa punkti 2.2 alapunktis a (vt punkt 10 eespool) ja seetõttu täpsustas, et Paramount ei esita hagi, milles ta nõuaks asjasse puutuvate tingimuste täitmist televisiooni- ja raadioteenuse osutaja poolt ja et ta ei nõua hagejalt ühegi asjasse puutuva tingimuse täitmist. Paramount täpsustas samas kirjas ka seda, et mõistel „televisiooni- ja raadioteenuse osutaja kohustused“ on sama tähendus, kui see, mis on määratletud vaidlustatud otsuse lisas. 14. oktoobri 2016. aasta kirjaga vastas hageja sellele teatele, toonitades, et tema vastu ei saa tugineda kohustustele, mis on võetud menetluses, milles osalevad vaid komisjon ja Paramount.

Menetlus ja poolte nõuded

13 Hageja esitas käesolevas kohtuasjas Üldkohtu kantseleile hagi 8. detsembril 2016.

14 13. juuli 2017. aasta määrusega Groupe Canal + *vs.* komisjon (T-873/16, ei avaldata, EU:T:2017:556) lubati Euroopa Tarbijaliitude Ametil (BEUC) komisjoni nõuete toetuseks menetlusse astuda. Sama määrusega lubati Union des producteurs de cinéma'l (UPC), Euroopa filmiagentuuride direktorite ühendusel (EFAD) ja C More Entertainment AB-l menetlusse astuda hageja nõuete toetuseks. Samuti lubati Üldkohtu viienda koja presidendi 13. juuli 2017. aasta otsusega hageja nõuete toetuseks menetlusse astuda Prantsuse Vabariigil.

15 Menetlust korraldavate meetmete raames paluti hagejal 2. mail 2018 vastata ühele kirjalikule küsimusele ja ta vastas sellele 15. mail 2018.

16 Hageja ja C More Entertainment paluvad Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsus Prantsuse turgu ja hageja lepinguid puudutavas osas;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

17 Prantsuse Vabariik palub Üldkohtul vaidlustatud otsus tühistada.

18 UPC palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsus Prantsuse turgu puudutavas osas;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

19 EFAD palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsus Prantsuse turgu ning hagejaga sõlmitud kehtivaid lepinguid või tulevikus sõlmitavaid lepinguid puudutavas osas;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

20 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagiavaldus rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt, Prantsuse Vabariigilt, EFAD-lt, UPC-lt ja C More Entertainmentilt.

21 BEUC palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Sissejuhatavad märkused

22 Oma hagi toetuseks esitab hageja neli väidet, millest esimene puudutab ilmset hindamisviga seoses asjasse puutuvate tingimuste vastavusega ELTL artiklile 101 ja seoses siduvaks muudetud kohustuste mõjuga, teine määruse nr 1/2003 artikli 9 rikkumist seoses nende küsimuste kindlakstegemisega, millele siduvaks muudetud kohustused vastasid, kolmas proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist ja neljas võimu kuritarvitamist.

23 Nagu märgitud eespool punktis 11, oli hageja Paramountiga leppinud kokku televisiooniprogrammi sisu tootmises, see tähendab sõlminud 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppe, mis sisaldas asjasse puutuvate tingimustega samaväärseid tingimusi. Nimelt, nagu hageja täpsustas vastuseks menetlust korraldavale meetmele, tulenes just selle kokkuleppe artiklitest 2 ja 3 Paramounti kohustus keelata televisiooni- ja raadioteenuse osutajatel, kes asusid EMPs, kuid väljaspool territooriume, mille suhtes oli hagejale antud ainuõigused, tegelda nendele territooriumidele suunatud passiivse müügiga. Nendest tingimustest tuleneb eelkõige, et Paramount andis hagejale ainulitsentsi televisiooniprogrammi sisu mitut viisi taasedastamiseks, et õigused, mida sõnaselgelt üle ei antud, jäid Paramountile, ja et viimane kohustus mitte teostama ise ega lubama kolmandatel isikutel teostada neid õigusi territooriumidel, mille suhtes hagejale oli antud ainuõigused. Selle tuleneb, et kuna iga kolmas isik vajab vastavate õiguste teostamiseks Paramounti sõnaselget luba, oli viimase poolt hageja ees võetud kohustus mitte seda luba anda võrdväärne „Paramounti kohustustega“ eespool punktis 9 kirjeldatud kujul.

24 Täites vaidlustatud otsusest tulenevat kohustust, teavitas Paramount hagejat oma otsusest mitte esitada tema vastu hagi „televisiooni- ja raadioteenuse osutaja kohustuste“ täitmisele sundimiseks ja lubada selle kohustuse mittetäitmist nii kaua, kuni tema ise pidi täitma vaidlustatud otsusega siduvaks muudetud kohutusi. Nagu selgitatakse täpsemalt tagapool punktis 95, tähendaks selline hagi Paramounti poolt kõigi EMPs asuvate lepingupartnerite vastu, et Paramount ei täida enam oma

kohustusi hageja ees, mis tulenevad 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppe artiklitest 2 ja 3 ning mille kohaselt ei ole tal õigust lubada neil lepingupartneritel rahuldada niisuguste tarbijate omaalgatuslikke taotlusi, kes elavad territooriumidel, mille suhtes hagejal on edastamise ainuõigus.

25 Seega kahjustati hageja õiguslikku olukorda sellega, et Paramount täitis kohustust, mille komisjon oli talle vaidlustatud otsusega kehtestanud. Arvestades ka asjaolu, et hagejal lubati osaleda huvitatud kolmanda isikuna haldusmenetluses ja esitada talle komisjoni edastatud dokumendi alusel selle kohta oma seisukohad (vt punktid 4 ja 5 eespool), tuleb asuda seisukohale, et tal on vaidlustatud otsuse peale hagi esitamise õigus (vt selle kohta 29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 90, ja 15. septembri 2016. aasta kohtuotsus Morningstar *vs.* komisjon, T-76/14, EU:T:2016:481, punktid 31–34), millele komisjon ka vastu ei vaidle.

26 Kuigi on tõsi, et niisuguse kahjustamise tõttu tekib hagejal hagi esitamise õigus, jääb siiski küsimus, kas hageja kirjeldab õigesti konkreetset mõju, mida see otsus talle avaldab, kohtuasja sisulise analüüsi raamesse.

27 Selles osas tõstatatakse hagis oluline küsimus, nimelt milline on ettevõtja poolt määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel välja pakutud kohustused siduvaks muutnud otsuse mõju laad ja ulatus, kui need kohustused seisnevad ühepoolsetes lubadustes mitte enam täita teatud tingimusi kokkuleppes, mille see ettevõtja on sõlminud teise ettevõtjaga, kelle suhtes komisjon uurimist ei alustanud, kellele vastuväiteteatist ei adresseeritud, kes kohuste võtmise ettepanekut ei ole teinud ega välja pakutud kohustustega nõustunud.

28 See küsimus on tõstatatud kolmandas väites.

Esimene väide, mille kohaselt on tehtud ilmne hindamisviga seoses asjasse puutuvate tingimuste vastavusega ELTL artiklile 101 ja seoses siduvaks muudetud kohustuste mõjuga

29 Hageja on esiteks seisukohal, et asjasse puutuvate tingimuste osas ei ole komisjon kindlaks teinud küsimusi, millele tuleb vastata, kui analüüsitakse eesmärgil põhinevat rikkumist ELTL artikli 101 lõike 1 tähenduses. Tegelikkuses soodustasid need lepingutingimused kultuurset mitmekesisust konkurentsi kahjustamata, ning nende kehtetuks muutmine tähendab filmitööstuse valdkonna suuremat kontsentratsiooni.

30 Teiseks väidab hageja, keda toetab Prantsuse Vabariik, et aluslepingu norme arvestades õigustab intellektuaalomandiõiguste kaitse niisuguste geograafiliste piiride kehtestamist nagu need, mis esinevad käesolevas asjas. Selle kohta märgib UPC, et digitaaltingimustes, kus piirid põhimõtteliselt puuduvad, ei tohiks esineda esiteks „absoluutse“ ja „suhtelise“ territoriaalse ainuõiguse ja teiseks „aktiivse“ ja „passiivse“ müügi eristamist. Arvestades ka, milliseid võimalusi pakub tänapäeval internetis edastatava tasulise televisiooni platvormide, DVDde või tellitava videoteenuse rohkus, ei tekita hageja ja Prantsuse Vabariigi arvates asjasse puutuvad tingimused tõelisi ainuõigusi ega kahjusta konkurentsi. Komisjon oleks aga pidanud analüüsima konkreetselt audivisuaalse filmitööstuse valdkonda, kuid kuna ta seda ei teinud, on vaidlustatud otsuses tõendamiskoormis õigusvastaselt ümber pööratud.

31 Kolmandaks toonitab hageja, et asjasse puutuvate tingimuste esemeks olev territoriaalne ainuõigus puudutab vaid üht osa sisust, mida tasulise televisiooni turul pakutakse, mistõttu ei saa see kõrvaldada konkurentsi sellel turul. Nii väidab hageja, keda toetavad UPC ja Prantsuse Vabariik, et asjasse puutuvad tingimused võimaldavad maksta sobivat tasu, mis on saavutustel põhineva konkurentsi tingimustes autoriõiguste omanikele absoluutselt hädavajalik ja mida kohandatakse vastavalt iga riigi turule olenevalt sealsetest levitamisvõimalustest. Need tingimused võimaldavad ka niisuguste ettevõtjate nagu hageja majandusmudeli jätkuvat kasutamist. See majandusmudel võimaldab

objektiivselt jaotada riski, mis kaasneb filmitööstuse rahastamisega liidus, millesse hageja on sunnitud suunama suure osa oma koguvahenditest. UPC hinnangul vastab kasutatav mudel kehtivatele õigusnormidele teatud riikide õiguskorras, ent komisjon nende seisukohast analüüsi läbi ei viinud.

32 Nii kahjustab neljandaks asjasse puutuvate tingimuste mittekohaldatavus kaudselt, kuid kindlasti valdkonna lepingulisi suhteid tervikuna, põhjustades liidu tasemel väga ulatuslike litsentside andmist, mis viib paigast läbirääkimiste tasakaalu liidu tootjate kahjuks. Selle tagajärjel piiratakse radikaalselt audiovisuaalsete teoste tootmise rahastamist liidus, mis toimub muu hulgas tasude kaudu, mida televisiooni- ja raadioteenuse osutajad maksavad riigisisestele audiovisuaalvaldkonna üksustele, mille tõttu seatakse ohtu tarbijatele pakutava sisu kvaliteet ja mitmekülgsus ning lõpuks ka kultuuriline mitmekesisus, mida kaitsevad ELL artikkel 3 ja ELTL artikli 167 lõige 4. Ent kuna komisjon märkis vaid seda, et ka pärast kohustuste võtmist võib Paramount edaspidi anda litsentse territoriaalpõhimõttel, ei ole ta oma otsuses õiguslikult piisavalt põhjendanud, kas see asjaolu oli hageja kindlaks tehtud tagajärgede seisukohast asjakohane.

33 Komisjon, keda toetab BEUC, vaidleb vastu selle väite põhjendatusele.

34 Olgu meenutatud, et määruse nr 1/2003 artikli 9 lõike 1 sõnastus on järgmine:

„Kui komisjon kavatseb vastu võtta rikkumise lõpetamist nõudva otsuse ning asjaomased ettevõtjad teevad ettepaneku kohustuste võtmiseks seoses komisjoni esialgses hinnangus tõstatatud küsimuste lahendamisega, võib komisjon muuta need kohustused asjaomastele ettevõtjatele siduvaks. Sellise otsuse võib vastu võtta kindlaksmääratud ajavahemikuks ja selles sätestatakse, et komisjonil ei ole enam põhjust meetmeid võtta.“

35 Lisaks näeb määruse nr 1/2003 põhjendus 13 ette järgmist:

„Kui menetluse käigus, mis võib viia kokkuleppe või tegevuse keelamiseni, teevad ettevõtjad komisjonile ettepaneku kohustuste võtmiseks seoses tema tõstatatud küsimuste lahendamisega, peaks komisjonil olema õigus vastu võtta otsused, millega need kohustused muudetakse asjaomastele ettevõtjatele siduvaks. Kohustusi käsitlevates otsustes tuleks sätestada, et komisjonil ei ole enam põhjust võtta meetmeid, kuid neis ei tehta järeldust rikkumise võimaliku toimumise või jätkumise kohta […]“.

36 Määruse nr 1/2003 artikli 9 kohaldamisel kontrollib komisjon ainult seda, kas välja pakutud kohustused lahendavad küsimused, millest ta asjassepuutuvaid ettevõtjaid teavitas, ja ega need ettevõtjad ei ole pakkunud välja vähem piiravaid kohustusi, mis sama hästi need küsimused lahendavad (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 41).

37 Samuti tuleb märkida, et nagu tuleneb määruse nr 1/2003 artiklist 9, on esialgne hinnang, millele selles sättes viidatakse (vt punkt 34 eespool), suunatud komisjoni uurimise esemeks olnud ettevõtjatele, ja selle hinnangu eesmärk on võimaldada kaaluda võimalust teha ettepanek kohustuste võtmiseks, mis komisjoni tõstatatud konkurentsiprobleemid lahendaks. Nimelt võimaldab ettevõtjate suhtes algatatud rikkumismenetluse lõpetamine neil vältida konkurentsiõiguse rikkumise tuvastamist ja rahatrahvi võimalikku määramist (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 48).

38 Nendest kaalutlustest tuleneb, et kuigi määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel vastu võetud otsuse põhjendus peab sisaldama esialgset hinnangut, millele tuginedes on edukalt alustatud läbirääkimisi kohustuste võtmise üle, ei saa see põhjendus mingil juhul sisaldada kõiki vajalikke asjaolusid ELTL artikli 101 lõike 1 rikkumise tuvastamiseks ja seda enam asjaolusid, millega saaks põhjendada järeldust, et selle artikli lõige 3 ei ole esialgu süüks pandud tegevusele kohaldatav.

39 Järelikult, nagu märgib ka komisjon, saab vaidlustatud otsuse õiguspärasuse kontroll puudutada ainult seda, kas vaidlustatud otsuses esitatud asjaolude pinnal on konkurentsiprobleemid tuvastatavad, ja kui vastus on jaatav, siis kas siduvaks muudetud kohustused lahendavad need probleemid, ning lõpuks, kas Paramount ei ole välja pakkunud kohustusi, mis on vähem piiravad, kuid mis sama hästi need probleemid lahendavad.

40 Sellel teemal märkis komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 37–44, et kokkulepetega, millega antakse absoluutne territoriaalne ainuõigus, püütakse siseriiklikud turud uuesti eraldada, minnes vastuollu aluslepingu eesmärgiga luua üks turg. Need tingimused on seega eeldatavalt konkurentsivastase eesmärgiga, kui ei esine muid, nende majanduslikku ja õiguslikku tausta puudutavaid asjaolusid, mis lubavad järeldada, et neil sellist mõju ei ole. Selles viimases küsimuses on autoriõiguste kaitse eesmärk tagada autoritele kohane tasu, mitte kõige kõrgem võimalik tasu lepingu alusel, mis välistab igasuguse audiovisuaalmeedia teenuse piiriülese osutamise ja mis tekitab seega absoluutse territoriaalse ainuõiguse.

41 Ent nagu komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 46–49 märkis, on asjasse puutuvate tingimuste sisu, eset ning majanduslikku ja õiguslikku tausta arvestades nende eesmärk välistada igasugune piiriülene konkurents ja anda absoluutne territoriaalne ainuõigus Paramounti lepingupartneritest televisiooni- ja raadioteenuse osutajatele.

42 Tuleb asuda seisukohale, et eespool punktides 40 ja 41 kokkuvõtlikult esitatud põhistus on põhjendatud ja et nendest piisab, et pidada õigustatuks küsimust, kas asjasse puutuvad tingimused on ELTL artikli 101 lõikega 1 kooskõlas. Vastupidi sellele, mida väidavad hageja, Prantsuse Vabariik, EFAD, UPC ja C More Entertainment, on vaidlustatud otsus õiguslikult piisavalt põhjendatud ja selle põhistus on veatult põhjendatud.

43 Täpsemalt tuleb möönda, et niisugustel faktilistel asjaoludel, mille puhul esinevad piiriülese televisiooniteenuse osutamise võimalust oluliselt piiravad suured tõkked, ei saa see, et autoriõiguste omanik annab ainsale litsentsiaadile liikmesriigi territooriumil audivisuaalse sisu edastamise ainuõiguse ja seega õiguse keelata seal kindla ajavahemiku jooksul edastamise teiste ettevõtjate poolt, kes ei ole vastavate õiguste omanikelt luba saanud ega neile tasu maksnud, olla piisav tuvastamaks, et niisugust lepingut tuleb pidada aluslepinguga keelatud kokkuleppe esemeks, täitmise vahendiks või tagajärjeks (vt selle kohta 6. oktoobri 1982. aasta kohtuotsus Coditel jt, 262/81, EU:C:1982:334, punktid 15 ja 16, ning 4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punkt 137).

44 Seetõttu võib autoriõiguste omanik põhimõtteliselt anda ainsale litsentsiaadile ainuõiguse edastada kindla ajavahemiku jooksul satelliidi teel selle õigusega kaitstud sisu ainult ühest liikmesriigist või mitmest liikmesriigist (4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punkt 138).

45 Samas kui lepingud, mida sõlmib autoriõiguste omanik, sisaldavad tingimusi, mille alusel nende õiguste omanik on edaspidi kohustatud keelama kõigil oma EMP turul tegutsevatel lepingupartneritel tegelda passiivse müügiga väljaspool seda liikmesriiki, mille suhtes on talle antud ainulitsents, asuvatel geograafilistel turgudel, annavad need tingimused lepinguga kehtestatud absoluutse territoriaalse ainuõiguse ja rikuvad nii ELTL artikli 101 lõiget 1.

46 Nimelt kokkulepe, millega püütakse siseriiklikud turud uuesti eraldada, võib olla vastuolus aluslepingu eesmärgiga need turud ühe turu loomise teel omavahel integreerida. Seega tuleb lepinguid, mille eesmärk on turge riigipiiride alusel eraldada või muuta siseriiklike turgude läbipõimumine raskemaks, põhimõtteliselt kokkulepeteks, mille eesmärk on konkurentsi piiramine ELTL artikli 101 lõike 1 tähenduses (4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punkt 139).

47 Selles osas tuleb arvesse võtta liidu õiguse arengut, mis on toimunud eelkõige nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT 1989, L 298, lk 23; ELT eriväljaanne 06/01, lk 224) ja nõukogu 27. septembri 1993. aasta direktiivi 93/83/EMÜ teatavate satelliitlevile ja kaabli kaudu taasedastamisele kohaldatavaid autoriõigusi ja sellega kaasnevaid õigusi käsitlevate eeskirjade kooskõlastamise kohta (EÜT 1993, L 248, lk 15; ELT eriväljaanne 17/1, lk 134) vastuvõtmise tõttu, mille eesmärk on tagada riigisiseste turgude üleminek ühtsele programmide tootmise ja edastamise turule (4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punkt 121).

48 Neil asjaoludel loetakse juhul, kui litsentsileping keelab piiriüleste televisiooni- või raadioteenuste osutamise või seda piirab, et lepingu eesmärk on konkurentsi piiramine, välja arvatud juhul, kui muud selle õigusliku ja majandusliku taustaga seotud asjaolud lubavad järeldada, et leping ei saa konkurentsi kahjusta (4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punkt 140).

49 Seega tuleb analüüsida nii asjasse puutuvate tingimuste eesmärki, kui ka nende majanduslikku ja õiguslikku tausta.

50 Nagu nähtub eespool punktidest 3, 8, 9, 11 ja 23, on asjasse puutuvates tingimustes Paramounti ja tema lepingupartnerite, sealhulgas hageja vahel kokku lepitud vastastikuste kohustuste eesmärk just hoida ära nendevahelise lepingu esemeks oleva audiovisuaalse sisu piiriülese edastamise teenuse osutamine. Need tingimused annavad seega lepingus absoluutse territoriaalse kaitse ja nende eesmärk on kõrvaldada igasugune piiriülene konkurents erinevate televisiooni- ja raadioteenuse osutajate vahel valdkondades, milles nad oma teenuseid pakuvad. Arvestades eespool punktides 43–48 esitatud kaalutlusi, võisid need tingimused seega tekitada komisjoni jaoks küsimusi nende konkurentsivastase eesmärgi tõttu, mis oli vastuolus ELTL artikli 101 lõikega 1 (vt selle kohta 4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punktid 142 ja 144).

51 Lisaks, mis puudutab asjasse puutuvate tingimuste majanduslikku ja õiguslikku konteksti, siis vastupidi sellele, mida väidavad hageja, Prantsuse Vabariik, EFAD, UPC ja C More Entertainment, ei saa sellest, et vaatlusalused televisiooniteenuste osutamise lepingud käsitlevad autoriõigustega kaitstud teoseid, järeldada, et need lepingud ei saa konkurentsi kahjustada.

52 Nimelt, esiteks ei mõjuta vaidlustatud otsusega siduvaks muudetud kohustused iseenesest Paramounti õigustega kaitstud audiovisuaalse sisu edastamise suhtes ainulitsentside andmist. Vastupidi, asjasse puutuvate kohustuste eesmärk oli saavutada see, et ei täidetaks enam asjasse puutuvaid tingimusi, mis andsid absoluutse territoriaalse ainuõiguse ja kõrvaldasid igasuguse konkurentsi erinevate televisiooni- ja raadioteenuse osutajate vahel teoste osas, mis nende õigustega kaitstud on, ja seda rea vastastikuste kohustuste kaudu, milles televisiooniteenuse osutamise lepingutes kokku oli lepitud.

53 Teiseks, kuigi on tõsi, et intellektuaalomandi konkreetne eesmärk on tagada nendest tulenevate õiguste omanikele võimalus neid õigusi äriliselt ära kasutada, ei taga see eesmärk nendele omanikele siiski mitte võimalikult suure tulu, vaid sobiva tulu. Seda järeldust toetavad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT 2001, L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230) põhjendus 10, ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/115/EÜ rentimis- ja laenutamisõiguse ja teatavate autoriõigusega kaasnevate õiguste kohta intellektuaalomandi vallas (ELT 2006, L 376, lk 28) põhjendus 5 (4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punktid 107 ja 108).

54 Nende õiguste omanikule makstav sobiv tasu on tasu, mis on mõistlikus suhtes tegeliku või potentsiaalse arvu isikutega, kes osutatud teenust kasutavad või soovivad seda kasutada. Nii peab televisiooniteenuse puhul see tasu olema mõistlikus suhtes asjasse puutuvate telesaadete parameetritega, näiteks nende tegelik ja võimalik vaatajaskond ning keel, milles need on kättesaadavad. Niisugust lähenemist toetab direktiivi 93/83 põhjendus 17 (4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punktid 109 ja 110).

55 Selle kohta tuleb märkida, et niisuguste litsentsilepingute süsteemis, milles puuduvad riigipiiride alusel turgude eraldamist ette nägevad tingimused, ei takista miski õiguste omanikul läbi rääkida tasu, milles võetakse arvesse võimalikku vaatajaskonda nii liikmesriigis, mille suhtes ainulitsents antakse, kui ka teistes liikmesriikides, kus televisiooniteenuse lepingu esemeks olevaid saateid saab vaadata. Nimelt võimaldab tegeliku ja võimaliku vaatajaskonna kindlaks teha tehnoloogia, mida on vaja asjasse puutuvate õiguste esemeks oleva programmi vastuvõtmiseks, ja seda riikide kaupa, kust on pärit teenuse ostu taotlused (vt selle kohta 4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punktid 112 ja 113). See tehnoloogia võimaldab ka muuta aktiivseid reklaamikampaaniaid, piirates neid ainult territooriumiga, mille suhtes on antud ainulitsents.

56 Neid asjaolusid arvestades ei takista miski õiguste omanikul nõuda suuremat tasu litsentsi eest, milles võetakse arvesse tegelikku ja võimalikku vaatajaskonda kogu EMPs. Samas on absoluutse territoriaalse ainuõiguse saamiseks makstav ja kindlasti suurem tasu õigustatud kunstlike hinnaerinevustega eraldatud riigisiseste turgude puhul, mis aga ei ole kokkusobiv aluslepingu peamise eesmärgiga, nimelt siseturu loomisega. Seetõttu läheb niisugune suurem tasu kaugemale sellest, mis on vajalik tagamaks, et nende õiguste omanikud saaksid sobivat tasu (vt selle kohta 4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punktid 114–116).

57 Sellest tulenevalt, mis puudutab niisuguse ettevõtja nagu hageja tegevust, võib Prantsusmaal abonementide hinna – mida senini hoiti teatud tasemel tänu absoluutsele territoriaalsele kaitsele, mille tagas asjasse puutuvate tingimuste täitmine – võimalikku vähenemist kompenseerida see, et vaidlustatud otsusega siduvaks muudetud kohustuste täitmisega väljendas Paramount oma tahet neid tingimusi enam mitte täita. See tahteavaldus tähendab, et hageja on edaspidi vaba suunama oma teenuse mitte ainult Prantsusmaa, vaid kogu EMP klientuurile. Niisugune käitumine on kooskõlas aluslepingu peamise eesmärgiga luua sisepiirideta turg, mille piires ei kahjustata konkurentsi ELTL artikli 101 lõikega 1 keelatud kokkulepete, otsuste või kooskõlastatud tegevusega. Seetõttu, isegi kui hageja suunab osa oma tulust niisuguse audiovisuaalse sisu tootmise rahastamisse, mis nõuab teatud konkreetset toetust, annab vaba konkurents, mis on edaspidi EMP tasemel tagatud, võimalusi, mida asjasse puutuvad tingimused talle ei andnud, kuivõrd Paramount nõudis talt nende täitmist.

58 Sellest tuleneb, et hageja, Prantsuse Vabariigi, EFAD, UPC ja C More Entertainmenti argumendid, mis puudutavad asjasse puutuvate tingimuste väidetavat õiguspärasust ELTL artikli 101 lõike 1 seisukohast (vt punktid 29–32 eespool), tuleb tagasi lükata. Eespool punktis 55 esitatud põhjustel kehtib sama väidetava võimatuse kohta eristada digitaaltingimustes aktiivset ja passiivset müüki väljaspool ainuõigustega kaetud territooriumi (vt punkt 30 eespool).

59 Lisaks ei saa olla edukad ka argumendid, milles väidetakse ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldatavuse seisukohast vaadelduna, et asjasse puutuvate tingimustega aidatakse edendada kulutuuriloomelist tootmist ja mitmekülgsust ning et nende tühistamine võib seada ohtu kultuuriloomelise tootmise liidus (vt punktid 30–32 eespool).

60 Tõsi, nende argumentidega üritatakse väita, et asjasse puutuvate tingimustega parendatakse audivisuaalsete teoste tootmist ja edastamist.

61 Kuid nagu nähtub eespool punktides 34–39 esitatud põhjendustest, kehtib menetluses, milles välja pakutud kohustustega nõustutakse, põhimõte, et uurimise esemeks olevaid ettevõtjaid teavitatakse komisjoni tõstatatud küsimustest ja nad kaaluvad võimalust teha tuleviku jaoks ettepanek kohustuste võtmiseks, mille vastusooritusena lubab komisjon mitte tuvastada varasemat rikkumist. Komisjon omakorda kaalub võimalust loobuda ELTL artikli 101 lõike 1 rikkumise tuvastamisest, hoides nii kokku ressursse, mida ta oleks muidu pidanud juhtumi uurimiseks kasutama, ning mille vastusooritusena võetakse kohustusi, mis oma olemuselt puudutavad tulevikku ja mis hajutavad kõik komisjoni kahtlused selles valdkonnas.

62 Selles kontekstis ei puutu niisugust laadi otsuse puhul, nagu on vaidlustatud otsus, asjasse küsimus, kas konkurentsiküsimusi tõstatanud tegevus vastab ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldamise kumulatiivsetele tingimustele. Nimelt, esiteks eeldab viimati nimetatud sätte kohaldamine ELTL artikli 101 lõike 1 rikkumise tuvastamist. Teiseks seisneb ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldamine selles, et tehakse kindlaks konkurentsile kasulik mõju, mida ELTL artikli 101 lõiget 1 rikkuv kokkulepe avaldab, ja hinnatakse, kas konkurentsile kasulik mõju on suurem kui konkurentsivastane mõju (23. oktoobri 2003. aasta kohtuotsus Van den Bergh Foods *vs*. komisjon, T-65/98, EU:T:2003:281, punkt 107).

63 Ent esiteks, nagu märgitud eespool punktides 34 ja 35, kui komisjon leiab, et välja pakutud kohustus lahendab tema tõstatatud küsimused, võib ta kohustuse vastava ettepaneku teinud ettevõtjale oma otsusega siduvaks muuta, ilma et see institutsioon saaks seejuures nimetatud otsuses tuvastada, kas rikkumine pandi toime või kas selle toimepanemist jätkatakse.

64 Teiseks on väljapakutud kohustuste siduvaks muutmise eesmärk just hajutada konkurentsi vallas komisjoni väljendatud kahtlusi, välistades ELTL artikli 101 lõike 1 rikkumise tulevikus, mis kaotaks ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldamise korral oma mõtte. Nimelt on viimati nimetatud sätte eesmärk mitte sundida uurimise esemeks olevat ettevõtjat muutma oma tegevust, mille suhtes komisjon konkurentsi valdkonnas küsimusi tõstatas, vaid just kinnitada, et ELTL artikli 101 lõige 1 ei ole kohaldatav, võimaldades nii ettevõtjal jätkata tegevust, mille tõttu uurimist alustati.

65 Seega, kuigi on tõsi, et komisjon võib nõustuda ja siduvaks muuta välja pakutud kohustuse, millest tulenevalt kokkulepet, otsust või kooskõlastatud tegevust, mis tekitas küsimusi ELTL artikli 101 lõike 1 seisukohast, muudetakse nii, et see vastaks edaspidi ELTL artikli 101 lõike 3 nõuetele, ei ole ta kohustatud hindama, kas see kokkulepe, otsus või kooskõlastatud tegevus need nõuded täidab, kui välja pakutud kohustus seisneb ainult teatud tegevuse lihtsas lõpetamises nagu käesolevas asjas.

66 Eeltoodust tuleneb, et Üldkohtul ei tule ELTL artikli 263 alusel õiguspärasuse kontrollimisel võtta seisukohta hageja argumentide suhtes, mille kohaselt aitavad asjasse puutuvad tingimused edendada kulutuuriloomelist tootmist ja mitmekülgsust ning mille kohaselt nende tühistamine võib seada ohtu kultuuriloomelise tootmise liidus. Need argumendid võib aga hageja esitada riigisisese kohtu menetluses, mis võidakse algatada 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppe alusel Paramounti vastu ning see kohus võib pöörduda nii komisjoni poole määruse nr 1/2003 artikli 15 alusel, kui ka Euroopa Kohtu poole selle määruse artikli 16 ja ELTL artikli 267 alusel (vt punkt 102 tagapool).

67 Igal juhul tuleb asuda seisukohale, et eespool punktides 53–57 esitatud kaalutlused välistavad ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldamise, sest asjasse puutuvad tingimused näevad ette piirangud, mis lähevad kaugemale sellest, mis on vajalik intellektuaalomandi kaitset nõudvate audiovisuaalsete teoste tootmiseks ja edastamiseks, ning seetõttu ei vasta need vähemalt ühele kumulatiivsele tingimusele, mis on ELTL artikli 101 lõikes 3 ette nähtud, nimelt tingimusele mitte kehtestada asjasse puutuvatele ettevõtjatele piiranguid, mis ei ole nende õiguste kaitseks hädavajalikud (vt selle kohta 4. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Football Association Premier League jt, C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631, punkt 145).

68 Täpsemalt, esiteks läheb absoluutne territoriaalne kaitse ilmselgelt kaugemale sellest, mis on hädavajalik tootmise või levitamise soodustamiseks või tehnilise või majandusliku progressi edendamiseks, mida nõuab ELTL artikli 101 lõige 3, nagu seda näitab asjasse puutuvate kokkulepete poolte väljendatud tahe keelata televisiooniteenuse igasugune piiriülene osutamine, isegi kui tegemist on teostega, mille suhtes Paramountile endale oli litsents antud ja mida levitati ühe liikmesriigi territooriumil (vt selle kohta 8. juuni 1982. aasta kohtuotsus Nungesser ja Eisele *vs.* komisjon, 258/78, EU:C:1982:211, punkt 77).

69 Ent eespool punktis 57 esitatud kaalutlustest tuleneb, et hageja Prantsuse klientidelt teenitava tulu võimalikku vähenemist võib kompenseerida see, et tänu vaidlustatud otsusega siduvaks muudetud kohustuste täitmisele on tal õigus suunata pakkumisi kogu EMPs, mitte ainult Prantsusmaal asuvatele klientidele.

70 Teiseks argument, mille kohaselt asjasse puutuvad tingimused ei kõrvalda kogu konkurentsi nende esemeks olevate teoste turul, sest need on kättesaadavad ka kandjatel, millele need tingimused ei laiene, puudutab tingimust, mis on sätestatud ELTL artikli 101 lõike 3 punktis b. Ent eespool punktides 53–56 ja 67–69 esitatud põhjustest piisab, et käesolevas asjas ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldamise võimalus kõrvale lükata (8. juuni 1982. aasta kohtuotsus Nungesser ja Eisele *vs.* komisjon, 258/78, EU:C:1982:211, punktid 74, 75 ja 78).

71 Komisjon esitas sisuliselt oma hinnangu vaidlustatud otsuse põhjendustes 40–44, milles on esitatud tema esialgne analüüs ELTL artikli 101 lõike 1 kohaldatavuse kohta.

72 Sellest tuleneb, et isegi kui asuda seisukohale, et komisjon oli kohustatud vaidlusaluses menetluses uurima ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldatavust, tuleb vaidlustatud otsuse põhjenduses 52 esitatud kaalutlust, mille kohaselt lõppes tema esialgne uurimine järeldusega, et ELTL artikli 101 lõike 3 kohaldamise kumulatiivsed tingimused ei olnud täidetud, tõlgendada vaidlustatud otsuse põhjendustes 40–44 esitatud põhjendusi arvestades. Seda komisjoni hinnangut tuleb seega pidada veatuks.

73 Seetõttu esiteks on vaidlustatud otsus õiguslikult piisavalt põhjendatud vastuse osas küsimusele, kas käesolevas asjas Paramounti välja pakutud kohustused – mis seisnesid selles, et ta ei täida enam asjasse puutuvaid tingimusi – olid sobivad, et lahendada konkurentsi valdkonnas komisjoni tõstatatud probleeme, ja teiseks ei ole see institutsioon teinud viga sellele küsimusele jaatavalt vastates.

74 Järelikult tuleb esimene väide tagasi lükata.

75 Alljärgnevalt tuleb uurida kolmandat väidet.

Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet

76 Kolmas väide jaguneb kaheks osaks, millest esimene puudutab proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist siduvaks muudetud kohustuste ilmselge ebaproportsionaalse tõttu (vt punktid 77 ja 78 tagapool) ja teine kolmandate isikute, nagu hageja lepinguliste õiguste sobimatut kahjustamist (vt punkt 79 tagapool).

77 Nimelt väidab hageja, keda toetab Prantsuse Vabariik, et kohustuste puhul on kohaldatav proportsionaalsuse põhimõte, isegi kui need põhinevad ettepanekul, mille on teinud uurimise esemeks olev isik. Sel juhul peab komisjon kontrollima, et kohustused lahendavad tema kindlaks tehtud küsimused ja et asjasse puutuv ettevõtja ei ole pakkunud välja vähem piiravaid kohustusi, mis need sama hästi lahendab.

78 Ent esiteks muutis komisjon siduvaks kohustused, mis ei lahendanud tema esialgses hinnangus tõstatatud küsimusi, ning need on ka ilmselgelt piiravamad võrreldes sellega, mis oleks vajalik tegelikult kindlaks tehtud küsimuste lahendamiseks. Niisugune hinnang on seda enam õigustatud, et vaidlusalustel kohustustel on väga kahjulik mõju kultuurilisele mitmekülgsusele kogu EMPs niisuguse tulu saamata jäämise tõttu, mida televisiooni- ja raadioteenuse osutajad saaksid Euroopa filmide tootmisesse suunata.

79 Teiseks väidab hageja, keda toetab Prantsuse Vabariik, et vaidlustatud otsuses siduvaks muudetud kohustused kahjustavad kolmandate isikute huve, kuna need on käsitatavad 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppe ühepoolse muutmisena tingimuste osas, millest tulenevad hageja õigused, ilma et haldusmenetlus oleks viidatud kokkulepet puudutanud, mis aga mõjutab negatiivselt tema menetlusõigusi. Komisjoni teatisest, mis käsitleb ELTL artiklitega 101 ja 102 seotud menetluste läbiviimise parimaid tavasid (ELT 2011, C 308, lk 6), nähtub aga, et saamaks kohustusega nõustuda, peab see olema otse kohaldatav, see tähendab, et see ei tohi sõltuda niisuguse kolmanda isiku tahtest, kelle suhtes ei ole kohustus siduv. Seetõttu juhul, kui kohustus seisneb lepingulise suhte muutmises, mis eeldab lepingu poolte nõusolekut nagu käesoleval juhul, tuleb komisjonil kohustuste ettepanek tagasi lükata. Kuna komisjon kaldus kõrvale omaenda teatises sätestatust, seda vaidlustatud otsuses põhjendamata, tuleb nimetatud otsus tühistada.

80 Esimesena väidab komisjon jällegi, et välja pakutud kohustused lahendasid sobivalt küsimused, mis ta oli konkurentsi valdkonnas kindlaks teinud, ja ta ei pidanud ise otsima vähem kulukaid või vähem piiravaid lahendusi.

81 Teisena väidab komisjon, et ta võttis kolmandate isikute huve nõuetekohaselt arvesse, paludes neil esitada oma seisukohad ja neid uurides.

82 Kolmandana väidab komisjon, keda toetab BEUC, et vaidlustatud otsus ei võtnud hagejalt tema lepingulisi õigusi ega mõjutanud asjasse puutuvate tingimuste kehtivust. Vastupidi, ainult Paramounti vastava tahte korral jätab ta need tingimused täitmata või ei loe end enam nendega seotuks. Selle kohta rõhutab komisjon neljandana, et vaidlustatud otsusel ei ole *erga omnes* mõju ja see ei välista hageja võimalikku hagi Paramounti vastu viimase lepinguliste kohustuste täitmata jätmise tõttu. Analüüsituna sellest aspektist ei sõltu Paramounti välja pakutud kohustused kolmanda isiku tahtest komisjoni teatise, mis käsitleb ELTL artiklitega 101 ja 102 seotud menetluste läbiviimise parimaid tavasid, punkti 128 tähenduses. Lisaks ei ole 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppes tingimust, mis oleks võrdväärne vaidlustatud otsuse põhjenduse 2 punktis b märgituga.

83 Kõigepealt tuleb uurida kolmanda väite teist osa, mille kohaselt on proportsionaalsuse põhimõtet rikkudes kahjustatud kolmandate isikute, nagu on hageja, lepingulisi õigusi.

84 Ent käesoleva väite esimeses osas esitatud argumendid – mis käsitlevad proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist seetõttu, et siduvaks muudetud kohustused ei põhinenud küsimuste adekvaatsel kirjeldusel ja et need lähevad kaugemale sellest, mis on vajalik tegelikult kindlaks tehtud küsimuste lahendamiseks (vt punktid 77 ja 78 eespool) – segunevad tegelikult nendega, mis on esitatud teises väites. Seega analüüsitakse neid viimati nimetatud väite raames.

85 Poolte argumentidest nähtub, et nad on nõus eeldusega, et niisugune akt nagu vaidlustatud otsus ei saa tekitada hagejale õiguslikku tagajärge, milleks on asjasse puutuvate tingimuste kehtetuks muutumine 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppes. Nimelt, vastuses argumendile, mille hageja selle kohta esitas (vt punkt 79 eespool), leidis komisjon, et vaidlustatud otsusel niisugust mõju ei ole, kuivõrd see kohustab lihtsalt Paramounti teatama lepingupartneritele oma kavatsusest mitte enam asjasse puutuvaid tingimusi täita. Komisjoni hinnangul ei määra see kohustus ette ära hinnangut, mille riigisisene kohus võib anda nende tingimuste kehtivuse kohta menetluses, milles vaadatakse läbi hagi, mille hageja on otsustanud Paramounti vastu sellele kohtule esitada.

86 Nimelt, ettevõtjate õigus määratleda omavahelised suhted vastavalt nende tahtele, nagu käesolevas asjas, väljendub nende sõlmitavates lepingutes ja see õigus kuulub lepinguvabaduse valdkonda. Nimetatud vabadus – mis hõlmab vabadust valida äripartner ja määrata kindlaks lepingu tingimused – on tagatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 16, mis tunnustab ettevõtlusvabadust (22. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, punktid 42 ja 43).

87 Kuigi ettevõtlusvabadus ei ole tõesti absoluutne õigus ja sellega arvestades tuleb pidada silmas selle rolli ühiskonnas, tuleb vastavalt põhiõiguste harta artikli 52 lõikele 1 selle piirid siiski ette näha seadusega, järgides selle vabaduse põhisisu (vt selle kohta 22. jaanuari 2013. aasta kohtuotsus Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, punktid 45–48).

88 Selle kohta tuleneb määruse nr 1/2003 artiklist 9 (vt punkt 34 eespool), et ettepanek, mille ettevõtja selle sätte alusel teeb, peab sisaldama „kohustust“. See peab seisnema millestki loobumises, nimelt tegevusvõimaluste piiramises, mille vahel ta valida saab. Nimetatud kohustuseks peab olema lubadus tegutseda teatud kindlal viisil või lubadus teatud tegevusest hoiduda.

89 Lisaks, kui komisjon leiab, et välja pakutud kohustus tema tõstatud küsimused lahendab, võib ta selle oma otsusega vastava ettepaneku teinud ettevõtjale siduvaks muuta, ilma et see institutsioon saaks nimetatud otsuses tuvastada, et rikkumine on toime pandud või selle toimepanemist jätkatakse. Nagu ka käesolevas asjas, adresseeritakse see otsus ainult kohustuse välja pakkunud ettevõtjatele ja see on siduv ainult nendele, nagu ette nähtud ELTL artikli 288 neljandas lõigus.

90 Seetõttu tuleb asuda seisukohale, nagu tegid ka hageja ja komisjon, et määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel vastu võetud otsuse eesmärk või toime ei saa olla niisugune, et see otsus muudab kohustuse eespool punktis 88 esitatud tähenduses siduvaks ettevõtjatele, kes seda välja ei pakkunud ega sellega nõustunud.

91 Nimelt oleks niisugune võimalus vastuolus määruse nr 1/2003 artikli 9 ja põhjenduse 13 sõnastusega (vt punkt 35 eespool), millest nähtub, et kohustused, millega komisjon nõustub, muudetakse siduvaks ettevõtjatele, kes need välja on pakkunud. See lähenemine nähtub ka komisjoni teatise, mis käsitleb ELTL artiklitega 101 ja 102 seotud menetluste läbiviimise parimaid tavasid, punktist 115. Selles punktis on sätestatud, et „[k]ui komisjon need kohustused heaks kiidab, võib ta teha otsuse, millega muudetakse need kohustused siduvaks selle poole jaoks, kelle suhtes menetlust läbi viiakse“. Kuid vaidlus puudub selles, et kolmanda isikuna, kes ei saanud vastuväiteteatist, ei olnud hageja „pool, kelle suhtes viiakse läbi menetlust“, mille komisjon oli algatanud ainult Paramounti ja Sky suhtes. Seetõttu juhul, kui kohustus seisneb kolmandale isikule õigusi andva lepingutingimuse täitmata jätmises, tähendaks komisjonile õiguse andmine muuta see kohustus kolmanda isiku suhtes siduvaks ilma, et viimane oleks selle välja pakkunud ja ilma tema suhtes komisjoni menetlust algatamata, sekkumisena asjasse puutuva ettevõtja lepinguvabadusse, mis läheks kaugemale määruse nr 1/2003 artiklis 9 ettenähtust.

92 Seda järeldust kinnitab ka komisjoni teatise, mis käsitleb ELTL artiklitega 101 ja 102 seotud menetluste läbiviimise parimaid tavasid, punkt 128, mis sätestab:

„Kohustused peavad olema üheselt mõistetavad ja vahetult kohaldatavad [,st nende rakendamine ei tohi sõltuda selliste kolmandate isikute tahtest, kelle suhtes ei ole kohustused siduvad]. Peale selle, kui kohustusi ei saa täita kolmandate isikute nõusolekuta (nt kui ostueesõigus on kolmandal isikul, kes ei oleks võetavate kohustuste kohaselt sobiv ostja), peab ettevõtja esitama tõendid kolmanda isiku nõusoleku kohta.“

93 Neid asjaolusid arvestades tekib küsimus, kas vaidlustatud otsuse – pidades silmas selle sõnastust ja selle vastuvõtmise õiguslikku tausta – eesmärgi või toime tõttu sai Paramounti poolt määruse nr 1/2003 artiklit 9 rikkudes välja pakutud kohustust pidada hageja pakutud kohustuseks.

94 Ent selle kohta tuleb esiteks märkida, et vaidlustatud otsuse artikli 1 kohaselt on nimetatud otsuse lisas esitatud kohustused siduvad nii Paramountile kui ka tema õigusjärglastele ja tütarettevõtjatele. Vaidlustatud otsusest ei tulene seega, et see kehtestaks mingi kohustuse sellisele Paramounti lepingupartnerile nagu hageja.

95 Teiseks see, et Paramount võttis endale üldise kohustuse mitte esitada hagi nõudes, et televisiooni- ja raadioteenuse osutajad täidaksid oma kohustust mitte tegelda passiivse müügiga väljaspool territooriumi, mille suhtes neile ainuõigus oli antud, nagu ette nähtud vaidlustatud otsuse lisa punkti 2.2 alapunktis a, tähendab automaatselt, et Paramount ei täida oma kohustust sellist müüki keelata, nagu see on ette nähtud viidatud lisa punkti 2.2 alapunktis b. See kohustus seab omakorda automaatselt ohtu lepingulised õigused, mis on Paramounti lepingupartneritest televisiooni- ja raadioteenuse osutajatel Paramounti suhtes ja mis annavad igaühele neist absoluutse territoriaalse ainuõiguse iga televisiooniprogrammi sisu tootmise kohta sõlmitud litsentsilepingu eseme suhtes.

96 Ent antud kontekstis tekib küsimus, kas see tulemus tekib vaidlustatud otsusest endast, millisel juhul oleks tegemist parandamatu tagajärjega kolmanda isiku suhtes, kes ei ole siduvaks muudetud kohustusi välja pakkunud ega nendega nõustunud, või kas – nagu väidab komisjon – Paramounti lubadus asjasse puutuvaid tingimusi enam mitte täita on sisuliselt tahteavaldus, mille Paramount teeb omal riisikol ja mis ei kahjusta tema lepingupartnerite võimalust pöörduda riigisisese kohtu poole nende tingimuste täitmise või kahju hüvitamise nõudes.

97 Selle kohta tuleb meenutada määruse nr 1/2003 artikli 16 lõiget 1, milles on sätestatud, et „[k]ui siseriiklikud kohtud teevad [ELTL artiklite 101 ja 102] alusel otsuseid kokkulepete, otsuste või tegevuse kohta, mille kohta on juba olemas komisjoni otsus, ei tohi nende otsused olla vastuolus komisjoni otsusega“.

98 Kuid määruse nr 1/2003 põhjenduses 13 on märgitud, et kohustusi käsitlevad otsused „ei piira liikmesriikide konkurentsiasutuste ja kohtute õigust teha [järeldusi küsimuses, kas rikkumine on toime pandud või seda pannakse jätkuvalt toime] ja otsuseid konkreetsete juhtumite kohta“. Sarnaselt on märgitud määruse nr 1/2003 põhjenduses 22, et „[k]omisjoni poolt vastu võetavad kohustusi käsitlevad otsused ei mõjuta liikmesriikide kohtute ja konkurentsiasutuste volitusi [ELTL artiklite 101 ja 102] kohaldamisel“.

99 Nimelt, vastupidi otsusele, mis võetakse vastu määruse nr 1/2003 artikli 7 alusel, ei sisalda selle määruse artikli 9 alusel vastu võetud kohustuste siduvaks muutmise otsus põhjendust, mis kvalifitseeriks uuritava tegevuse ELTL artikli 101 rikkumiseks, ega tähenda, et see sätte on selle tegevuse suhtes kohaldatav. Määruse nr 1/2003 artikkel 9 juhindub menetlusökonoomiaga seotud kaalutlustest ja selle eesmärk on tagada EL toimimise lepingus ette nähtud konkurentsieeskirjade tõhus kohaldamine niisuguste otsuste vastuvõtmise kaudu, millega muudetakse siduvaks poolte välja pakutud kohustused, mida komisjon on sobivaks pidanud, et kiiremini lahendada tema poolt kindlaks tehtud konkurentsiprobleemid. Antud olukorras piirdub komisjoni roll sellega, et ta uurib asjasse puutuvate ettevõtjate välja pakutud kohustusi, ja võimalik, et nõustub nendega, arvestades probleeme, mille ta on esialgses hinnangus tõstatanud, ning pidades silmas eesmärke, mida ta soovib saavutada (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punktid 38 ja 40; vt selle kohta ka 23. novembri 2017. aasta kohtuotsus Gasorba jt, C-547/16, EU:C:2017:891, punkt 25).

100 Sellest tuleneb, nagu selgitab komisjon, et kuigi vaidlustatud otsus kehtestab Paramountile kohustuse oma suhetes lepingupartneritega asjasse puutuvaid tingimusi enam mitte täita, ei määra see kohustus ette ära pädevust, mis on riigisisestel kohtutel, kellele hageja hagi võib esitada, hinnata, kas need tingimused on tõesti ELTL artikli 101 lõikega 1 vastuolus ja teha sellest vajaduse korral järeldused, mida tuleb teha nii selle artikli lõike 2 kui ka riigisisese õiguse alusel. Seda arvestades saab vaidlustatud otsus mõjutada riigisisese kohtu hinnanguid kõige rohkem vaid osas, milles see sisaldab esialgset hinnangut, mida nimetatud kohus peab arvesse võtma ainult kaudse tõendina selle kohta, et ELTL artikli 101 lõike 1 seisukohast uuritav kokkulepe võib olla konkurentsivastane (23. novembri

2017. aasta kohtuotsus Gasorba jt, C-547/16, EU:C:2017:891, punktid 27 ja 29). Seega, arvestades komisjoni hinnangu kokkuvõtlikku ja esialgset laadi, ei või komisjoni konkurentsiõiguse seisukohast antud hinnang määruse nr 1/2003 artikli 9 lõike 1 alusel vastu võetud otsuses lõpuks takistada liikmesriigi kohtul jõuda samas asjas läbi viidava täiendava analüüsi ja põhjalikuma kontrolli järel täiesti või osaliselt teistsugusele otsusele (kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas Gasorba jt, C-547/16, EU:C:2017:692, punktid 33 ja 35).

101 Seetõttu ei tähenda see, et komisjon on ettevõtja välja pakutud individuaalsed kohustused siduvaks muutnud, et teistel ettevõtjatel puuduks õigus kaitsta oma võimalikke õigusi, mis tulenevad nende õigussuhetest esimesena nimetatud ettevõtjaga (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 49).

102 Sellistel asjaoludel, kui riigisisene kohus otsustab – oma analüüsi tulemusena ja olles uurinud võimalust toimida määruse nr 1/2003 artiklites 15 ja 16 ette nähtud viisidel –, et asjasse puutuvad tingimused rikuvad ELTL artikli 101 lõiget 1, kuid ei täida selle artikli lõike 3 nõudeid, tuleb tal tunnistada need tingimused ELTL artikli 101 lõike 2 alusel tühiseks. Samas kui see kohus otsustab, et asjasse puutuvad tingimused ELTL artikli 101 lõiget 1 ei riku või et need täidavad selle artikli lõike 3 nõuded, võib ta olla kohustatud hindama talle esitatud hagi põhjendatust, kuivõrd ELTL artikkel 101 asjasse puutuvate tingimuste kohaldamist ei takista.

103 Viimati nimetatud olukorras tuleb komisjonil juhul, kui riigisisese kohtu menetluses tehtud lahend paneb Paramounti rikkuma vaidlustatud otsusega siduvaks muudetud kohustust, määruse nr 1/2003 artikli 9 lõike 2 punkti b alusel vajaduse korral uuendada menetlus, millisel juhul ei ole riigisisese kohtu otsus sellele institutsioonile siduv (vt selle kohta 14. detsembri 2000. aasta kohtuotsus Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, punkt 48, ja 25. novembri 2014. aasta kohtuotsus Orange *vs.* komisjon, T-402/13, EU:T:2014:991, punkt 27).

104 Arvestades eeltoodud kaalutlusi tuleb asuda seisukohale, et vaidlustatud otsus ei kahjusta hageja võimalust esitada hagi riigisisesele kohtule, et tuvastataks asjasse puutuvate tingimuste kooskõla ELTL artikli 101 lõikega 1 ja et Paramounti suhtes tehtaks järeldused vastavalt riigisiseses õiguses ette nähtud normidele, välistamata seejuures ajutiste meetmete võtmise võimalust, et kaitsta poolte huve kuni selle kohtu lõpliku otsuse tegemiseni (vt selle kohta 14. detsembri 2000. aasta kohtuotsus Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, punkt 58).

105 Olgu lisatud, et hageja oleks sisuliselt samas olukorras, kui Paramount oleks ise enne komisjoni sekkumist olukorda analüüsinud ja järeldanud, et asjasse puutuvad tingimused võivad ELTL artikli 101 lõike 1 seisukohast probleeme tekitada ning väljendanud oma tahet neid enam mitte täita, tuginedes ELTL artikli 101 lõikele 2.

106 Seetõttu tegutses komisjon vaidlustatud otsuse vastuvõtmisel talle määruse nr 1/2003 artikliga 9 antud pädevuse piires, kaitstes selle eesmärki, mille saavutamiseks juhindutakse menetlusökonoomia ja tõhususe kaalutlustest (vt punkt 99 eespool), kahjustamata hageja lepingulisi või menetlusõigusi viisil, mis läheb kaugemale nende eesmärkide saavutamiseks vajalikust.

107 Seda tausta arvestades ei tule komisjoni teatise, mis käsitleb ELTL artiklitega 101 ja 102 seotud menetluste läbiviimise parimaid tavasid (vt punkt 92 eespool), punkti 128 mõista mitte nii – et selles on tahetud sätestada, et määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel vastu võetud otsus, mis käsitleb kohustusi välja pakkunud ettevõtja lepingulisi suhteid kolmandate isikutega, avaldab üksi mõju viimati nimetatud isikute lepingulistele õigustele –, vaid kui tingimust, mis tagab selle kohustuse tõhususe, et komisjon sellega nõustuks. Nii ei olnud punkti 128 teatises sätestamise eesmärk ega toime välistada, et niisugusel juhul nagu käesolevas asjas nõustuks komisjon – teostades hindamispädevust, mis tal selles valdkonnas on – Paramounti pakutud kohustusega teatada oma lepingupartneritele kavatsusest asjasse puutuvaid tingimusi mitte täita, isegi kui riigisisene kohus võib hageja nõudel järeldada, et asjasse puutuvad tingimused ei ole ELTL artikli 101 lõikega 1 vastuolus.

108 Sellest tuleneb, et Paramountile vaidlustatud otsuse lisa punktides 2.2 ja 2.3 nimetatud kohustuste siduvaks muutmisega ei ületanud komisjon oma pädevust, mis tal on määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel, ega rikkunud selles suhtes proportsionaalsuse põhimõtet, mistõttu tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

Teine väide, mille kohaselt on rikutud määruse nr 1/2003 artiklit 9 siduvaks muudetud kohustustele vastavate küsimuste kindlakstegemisel

109 Hageja, keda toetab Prantsuse Vabariik, väidab, et kohustused, millega komisjon nõustus, ei vasta selle institutsiooni esialgses hinnangus konkurentsi valdkonnas tõstatatud küsimustele. Nimelt oli vaidlustatud otsuse eesmärk uurida Paramounti ja Sky vahel sõlmitud kokkuleppeid, mis käsitlesid audiovisuaalsete teoste edastamist Ühendkuningriigis ja Iirimaal. Kuid komisjon muutis siduvaks kogu EMPd hõlmavad kohustused, uurimata seejuures õiguslikku ja majanduslikku tausta, milles sõlmiti lepingud ühelt poolt Paramounti ja teiselt poolt Sky'st erinevate EMPs tegutsevate televisiooni- ja raadioteenuste osutajate vahel. Lähtudes eeldusest, et Ühendkuningriigi ja Iirimaa turu suhtes tehtud esialgse analüüsi võis kaudselt üle kanda Prantsuse turule, mida ei olnud analüüsitud, tegi komisjon ilmselge vea, mis viis õigusnormi rikkumiseni. Liiatigi nägi komisjon samad tagajärjed ette nii Sky'le kui ka hagejale, kuigi neil kahel televisiooni- ja raadioteenuse osutajal ei olnud samu menetlusõigusi, mis tähendab, et hageja kaitseõigusi rikuti. Komisjoni lähenemine muutub veel paradoksaalsemaks pärast Ühendkuningriigi EMPst lahkumist, sest siduvaks muudetud kohustusi tuleb täita ainult turgudel, mille suhtes komisjon ei ole mingit esialgset analüüsi teinud.

110 Hageja ja Prantsuse Vabariik lisavad selle kohta, et komisjon oleks pidanud uurima kõiki Paramounti sõlmitud televisiooniteenuse lepinguid ja andma nii kõigi lepingute kõigile pooltele võimaluse vastata vastuväiteteatisele. Lisaks oleks komisjon samast loogikast lähtuvalt pidanud tunnistama siduvaks osa Paramounti võetud kohustusi, jättes viimase hooleks oma kohustustest vabanemise kolmandate isikute ees. Sellest tuleneb, et kuna komisjon muutis välja pakutud kohustused siduvaks seoses kõigi Paramounti EMP lepinguliste suhetega, ületas komisjon oma pädevust ja rikkus seega määruse nr 1/2003 artiklit 9.

111 Komisjon vaidleb vastu selle väite põhjendatusele.

112 Nagu märgitud eespool punktis 84, tuleb koos analüüsida kolmanda väite esimeses osas esitatud proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist käsitlevaid argumente ja teises väites esitatud argumente. Nimelt puudutavad kõik need argumendid küsimust, kas vaidlustatud otsuse vastuvõtmisel kahjustas komisjon tema tõstatatud konkurentsiprobleemide laadi ja geograafilise ulatuse aspektist hageja olukorda ebaproportsionaalselt või põhjendamatult.

113 Olgu meenutatud, et nii määruse nr 1/2003 artiklitega 7 ja 9 ette nähtud mehhanismide konkreetne laad kui ka selle määruse viidatud sätetes ette nähtud toimimisviisid on erinevad, mis tähendab, et komisjoni kohustus tagada proportsionaalsuse põhimõtte järgimine on ulatuselt ja sisult erinev vastavalt sellele, millise artikli raames seda põhimõtet käsitletakse (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 38).

114 Täpsemalt, komisjoni poolt proportsionaalsuse põhimõtte rakendamine määruse nr 1/2003 artikli 9 raames piirdub selle kontrollimisega, kas välja pakutud kohustused lahendavad küsimused, millest komisjon asjaomaseid ettevõtjaid teavitas, ning kas viimased ei ole pakkunud vähem koormavaid kohustusi, mis need küsimused sama hästi lahendavad. Neil asjaoludel tuleb komisjonil arvestada kolmandate isikute huvidega, ilma et ta oleks kohustatud talle välja pakutud kohustustele ise leidma vähem koormavaid või mõõdukamaid alternatiive (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punktid 41 ja 61).

115 Nimelt, esiteks nõustuvad määruse nr 1/2003 artikli 9 alusel kohustusi välja pakkuvad ettevõtjad teadlikult sellega, et nende mööndused võivad minna kaugemale sellest, mida komisjon võiks neile ise pärast põhjalikku uurimist nimetatud määruse artikli 7 alusel võetud otsuses kohustuseks seada. Seevastu võimaldab nende ettevõtjate suhtes algatatud rikkumismenetluse lõpetamine neil vältida konkurentsiõiguse rikkumise tuvastamist ja võimalikku rahatrahvi määramist (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 48).

116 Teiseks, nagu märgitud eespool punktis 101, ei tähenda see, et komisjon on ettevõtja välja pakutud individuaalsed kohustused siduvaks muutnud, et teistel ettevõtjatel puudub õigus kaitsta oma võimalikke õigusi, mis tulenevad nende õigussuhetest esimesena nimetatud ettevõtjaga (29. juuni 2010. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 49). Selle kohta nähtub hinnangust mõjule, mida vaidlustatud otsus avaldab hagejale (vt punktid 85–104 eespool), et viimane võib pöörduda riigisisese kohtu poole nõudega, et tuvastataks asjasse puutuvate tingimuste kooskõla ELTL artikli 101 lõikega 1, ning et see kohus teeks Paramounti suhtes järeldused vastavalt riigisiseses õiguses ette nähtud normidele, välistamata seejuures ajutiste meetmete võtmise võimalust, et kaitsta poolte huve kuni selle kohtu lõpliku otsuse tegemiseni (vt selle kohta 14. detsembri 2000. aasta kohtuotsus Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, punkt 58).

117 Sellest tuleneb, et kohustuste võtmise ettepaneku menetluses võetakse kolmandate isikute huve arvesse nii, et mitut laadi välja pakutud kohustuste seast, mis kõik vastavad sama hästi komisjoni poolt konkurentsi vallas tõstatatud küsimustele, tuleb komisjonil siduvaks muuta see, mis pärast otsuse adressaadi poolt täitmist on tema suhtes kõige väiksema mõjuga.

118 Ent esiteks tuleneb eespool punktides 43–58 esitatud asjaoludest, et laadilt on asjasse puutuvate tingimuste eesmärk eraldada riigisisesed turud kogu EMPs, ning nende majanduslik või õiguslik taust ei luba järeldada, et need ei saa konkurentsi kahjustada. Seetõttu puudutavad komisjoni tõstatatud küsimused põhjendatult kogu seda geograafilist piirkonda, mistõttu vastavad välja pakutud ja siduvaks muudetud kohustused tõstatatud küsimustele ning komisjon ei olnud kohustatud igat riigisisest turgu ühe kaupa analüüsima. Argumendid, mille hageja sellel teemal nii teises väites (vt punkt 109 eespool) kui kolmandas väites (vt punktid 77 ja 78 eespool) esitas, on seega asjasse puutumatud.

119 Teiseks ei pakutud käesolevas asjas komisjonile välja ühtki kohustust, mis vastaks sama hästi komisjoni poolt konkurentsi valdkonnas tõstatatud küsimustele ja mille täitmine Paramounti poolt oleks olnud hageja suhtes väiksema mõjuga. Igal juhul ei tundu ükski niisugune kohustus ilmselgelt samahästi sobiv, et vastata sama tõhusalt komisjoni tõstatatud küsimustele, ilma et Paramountil tekiks kohustust asjasse puutuvaid tingimusi enam mitte täita.

120 Kolmandaks tuleb eespool punktides 57 ja 69 esitatud põhjustel tagasi lükata argumendid, mille kohaselt on kohustustel väga kahjulik mõju kultuurilisele mitmekülgsusele kogu EMPs niisuguse tulu saamata jäämise tõttu, mida televisiooni- ja raadioteenuse osutajad saaksid Euroopa filmide tootmisesse suunata.

121 Neljandaks, kuna oma argumentides väidavad Prantsuse Vabariik, EFAD, UPC ja C More Entertainment kaudselt seda, et tegelikult esinevad ületamatud tõkked, mis takistavad Prantsuse turule suunatud piiriülese televisiooniteenuse pakkumist, siis tuleb märkida, et nad ei esita ühtegi tõendit, mis seda asjaolu tõendaks. Lisaks lubab veenvalt vastupidist järeldada see, et 1. jaanuari 2014. aasta kokkuleppesse oli lisatud artikkel 3 (vt selle kohta 20. jaanuari 2016. aasta kohtuotsus Toshiba Corporation *vs.* komisjon, C-373/14 P, EU:C:2016:26, punktid 33 ja 47).

122 Viiendaks on neil asjaoludel asjasse puutumatud ka argumendid, mis puudutavad konkreetsemalt seda, et hagejal ei olnud samu menetlusõigusi kui Sky'l, ning seda, et Ühendkuningriik lahkub peatselt liidust. Nimelt on kohustuse võtmise ettepaneku menetluses kolmandate isikute huvide arvessevõtmisel tähendus, mida kirjeldatakse eespool punktides 115–117, mistõttu tuleb eespool punktis 119 esitatud põhjustel tagasi lükata argument, et hageja kui huvitatud kolmanda isiku menetlusõigusi on piiratud.

Mis puudutab Ühendkuningriigi peatset lahkumist liidust, siis piisab, kui meenutada, et asjasse puutuvate tingimuste eesmärk on eraldada siseriiklikud turud kogu EMPs, mistõttu ei mõjuta see lahkumine igal juhul komisjoni tõstatatud küsimuste põhjendatust (vt punkt 118 eespool).

123 Eespool esitatud kaalutlustest tuleneb, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmisel ei ületanud komisjon talle määruse nr 1/2003 artikliga 9 antud pädevust ega rikkunud proportsionaalsuse põhimõtet, nagu väidab hageja kolmanda väite esimeses osas.

124 Seega tuleb tagasi lükata teine väide ja kolmanda väite esimene osa.

Neljas väide, mis puudutab võimu kuritarvitamist

125 Hageja väidab, et kuna vaidlustatud otsuses nõustuti kogu EMPd hõlmavate kohustustega, mis tõstatatud konkurentsiprobleemidele ei vastanud, nagu tõendati teises väites, tähendab see, et vaidlustatud otsus võeti vastu õigusvastase põhjendusega, mis on vaadeldav ka võimu kuritarvitamisena. Samuti asus komisjon liidu seadusandja asemele, kelle poole on pöördutud audiovisuaalsete teoste edastamisel geofiltreerimise küsimuses, sekkudes nii selle seadusandja pädevusse ja määrates ette ära tema valikud. Seadusandliku menetluse käik, nagu ka vaidlustatud otsuse tagajärjed – mis on palju ulatuslikumad selle eesmärgist – näitavad komisjoni tahet kehtestada *de facto* norme, otsustades ette ära ka käimasolevate uurimiste tulemuse. Hageja palub Üldkohtul ka komisjonilt välja nõuda vaidlustatud otsuse ja asjasse puutuva seadusandliku menetluse ettevalmistavad aktid, et toetada kaudseid tõendeid võimu kuritarvitamise kohta.

126 EFAD väidab, et komisjon ei avaldanud välja pakutud kohustusi tervikuna ega lubanud huvitatud kolmandatel isikutel tutvuda vastuväiteteatisega.

127 Komisjon vaidleb vastu neljanda väite põhjendatusele.

128 Olgu meenutatud, et võimu kuritarvitamisega on tegemist siis, kui institutsioon teostab oma pädevust eranditult või peamiselt teiste eesmärkide saavutamiseks kui need, millele toetuti, või aluslepingus konkreetse juhtumi lahendamiseks spetsiaalselt ette nähtud menetluse vältimiseks (25. jaanuari 2007. aasta kohtuotsus Dalmine *vs.* komisjon, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punkt 99).

129 Ent nagu nähtub eespool punktist 118, vastavad välja pakutud ja siduvaks muudetud kohustused küsimustele, mille komisjon konkurentsi valdkonnas tõstatas, ja seda kogu EMP suhtes. Seetõttu lähtub hageja argument, mille kohaselt on komisjon võimu kuritarvitanud, kuna asjasse puutuvad kohustused ei vasta tõstatatud küsimustele, väärast eeldusest.

130 Mis puudutab hageja argumenti seadusandlikku menetlusse väidetava sekkumise kohta, siis tuleb märkida, et kuni see menetlus ei ole lõppenud õigusakti vastuvõtmisega, ei mõjuta see komisjoni pädevust, mis tal on ELTL artikli 101 ja määruse nr 1/2003 alusel. Seetõttu ei saa võimu kuritarvitamist tõendada see, et samal ajal, kui oli käimas seadusandlik menetlus seoses käesolevas juhtumis käsitatavate õigustega, teostas komisjon oma pädevust Paramountile tema välja pakutud kohustusi siduvaks muutes.

131 Lõpuks tuleb märkida, et EFAD etteheiteid, mis käsitlevad välja pakutud kohustuste avaldamist ja vastuväiteteatisega tutvumist, tuleb sisuliselt vaadelda väidetena, mida hageja ei ole esitanud ja mis tuleb seega vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata. Igal juhul on ettevõtjatel ja muudel üksustel, kes ei ole asjaomased osapooled määruse nr 1/2003 artikli 27 lõike 2 tähenduses, määruse nr 1/2003 artikli 27 lõikes 4 ja määruse nr 773/2004 artiklis 13 ette nähtud õigused, mida komisjon käesolevas asjas on järginud (vt punktid 4 ja 5 eespool).

132 Seega tuleb neljas väide tagasi lükata ja hagiavaldus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

133 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

134 Samuti tuleneb kodukorra artikli 138 lõikest 1, et menetlusse astunud liikmesriigid kannavad oma kohtukulud ise, ja kodukorra artikli 138 lõikest 3, et Üldkohus võib otsustada, et menetlusse astuja, keda ei ole sama artikli lõigetes 1 ja 2 nimetatud, kannab oma kohtukulud ise.

135 Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb temalt vastavalt komisjoni nõudele välja mõista komisjoni kohtukulud, välja arvatud need, mis on seotud Prantsuse Vabariigi, EFAD, UPC ja C More Entertainmenti menetlusse astumisega, ja vastavalt BEUC nõudele BEUC kohtukulud.

136 Samuti tuleb otsustada, et Prantsuse Vabariik, EFAD, UPC ja C More Entertainment kannavad ise oma kohtukulud ja et neilt tuleb välja mõista komisjoni kohtukulud, mis on seotud nende menetlusse astumisega.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (viies koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta Groupe Canal + SA kohtukulud tema enda kanda ning mõista temalt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud, välja arvatud need, mis on seotud Prantsuse Vabariigi, Euroopa filmiagentuuride direktorite ühenduse (EFAD), Union des producteurs de cinéma (UPC) ja C More Entertainment AB menetlusse astumisega, ning Euroopa Tarbijaliitude Ameti (BEUC) kohtukulud.**

3. **Jätta Prantsuse Vabariigi, EFAD, UPC ja C More Entertainmenti kohtukulud nende enda kanda ja mõista neilt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud, mis on seotud nende menetlusse astumisega.**

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 12. detsembril 2018 Luxembourgis.

Allkirjad